

Czíslo 25.
19. junija.

Pomhaj Bóh!

Létnik 14.
1904.

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wśedne dny;
Dzěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokréw će!

F.

Serbiske njedželske łopjeno.

Wudawa żo kóždu żobotu w Ssmolerjez knihicžišczeńni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlétmu pschedplatu 40 np. dostacż.

3. njedžela po świątej Trojiz.

Luk. 9, 57.—62.

Dobrowolni poskieżują żo w naschim seżenju do wójska Jezużoweho. Ale woni żo wopokaſuja jako żlabuszhkojo a najeczi. Hdź jím tón Knjes s̄jewi, s̄kto ſebi wot nich żada, woni roſeżekaju. Woni njeſzu s̄ najnuſniſhim wuhotowani a wobronjeni, jím pobrachuje wutrajnoſcz a ſmužitoſcz czežkoty pschewinycz. Hdź wójwoda ſam na mjejkim ſahłwežku njeleha, njeſmědža tež czi, kotsiż ſa nim du, mjeħke leħwo pħtač. Hdź chzemy ſa Sbóžnikom hiež, njeſměny ſebi to psche lohke ani psche czežke cžinicz.

Khodźmy ſa Chrystužom.

1. Schto nam sadžewa?
2. Schto dyrbi naž wubudżecż?

1. Czeħodla pschiūdże prěni tych tſjoch, kotrejchž Matthej pißmawučżennych mjenuje, k Jezuſej? Jezužowe przedowanje na horje je něhdże mōzny sacžiſhcež na njeho cžinilo. Pschesjenoscž mjes wucžomnikami je ſo jemu ſkano ſpodobała, kaž wucžomnik luboſče pschi wutrobie mischtra ležecž, je ſo jemu luboſne ſdało, wodnych jeho ducha ſacžucž a pschi nim ſebi lēpscheje prawdoſeże dobycz, ſo jemu rjana myſl ſdaſche. Ale to bęſche ſa-horjenje, kaž hdź ſo žloma pali. Tak ſebi dženſniſchi džen' hiſhceže někotry myſli a wón chze pola lubeho Sbóžnika jako dobreho paſtymra jenož radoſcz ſrēbacž, jeho luboſciwe ſlubjenja ſlýſhcež, junu ſ nim k prawizy ſpedżecž a herbowač węcznu ſbóžnoſcz. Tak ſebi woni

khodženje ſa Chrystužom ſ rjanymi barbami wubarbuja. Ale czeħodla njepſchiūdże k woprawdžitemu khodženju ſa tym Knjesom? Jezuž džesche k njemu: Lishki maju jamy, a ptaki pod njebjeszami maju hněſda, ale człowjeka ſyn nima, hdźež by hlowu pothili. Tón mischtr jemu njepraji: Budź mi witany, to mje ſwježeli, ſo chzesch ſa mnū hiež; wón je jeho pōſnał, ſo njeje khmanu, we wohenu wutracž. Schtóż njevojuje, njebudże krónowanu. Jeho ſlaboſcz bęſche pschiwiſliwoſcz na ſeñſke wobħedżeñtwo, wón ſo kſhiža bojesche.

Druhi ſadžewk ſu ſwiaſki ſwójby. To je węſcze rjenje, hdź ſo czi, kotsiž ſu jena ſwójba, mjes ſobu lubuja, ale k temu my njeſmny, ſo býchmy ſebi ſe ſadžewkom byli na pucżu ſbóžnoſče, wjele bóle dyrbi kóždy na to hladacž, ſo druhego ſobu do njebjesz pschinjeſe. A hdź tón Knjes praji: Njech morwi ſwojich morwych hrjebaja, chze wón ſ tym prajicž: wostaj wſchitko, tež naj-nutriſche ſwiaſki ſwójby, hdź tón Knjes tebje woła. Węſo wón ſ tym pschikafacž njecha, ſo dyrbi jeho nanowe cželo njeſpohrjebane wostacž, ale pschi staroſci poħrjeba a pschi rüdženju a żarowaniu wón staroſež wo ſwoje węczne ſiwiſcie ſabycž njeſmē.

Tsecži ſadžewk je ſlaboſcz a njerofuđenoscž, ſo wot starzych ſwiaſkow wottorhnycež a kónz cžinicz ſ dotalnymi waſchnjemi a ſ dotalnymi ſiwiſienjom. To chze něchtó jenož junkrōč ſwojemu ſwucženju, ſwojej ſlaboſci ſiwy bęč, chze ſo wohladacž kaž Lotowa žona. Ale pschi tym pschiūdże wón poſdże a ſo ſažo ſabudże. Człowjek wobročenje haž na pschichodnu ſkladnoſcz wotſtoręgi a ſkonečnje

wjazy k temu njepschindze. Djenba, hdijz wj jeho hloß blyshicze, njestwjerdzce swoju wutrobu. Druhi ſebi myſli, fo ſo tak kruze wsacz njeſmę, fo dyrbja ſo czelu ſadne dućzka wostajicz, ale ton Knies ſe swojim hrimota- zym ſlowom ſrijedza stupi: „Zadyn, kotryz swojej ruzy k pluhej pſchilozi a wohlada ſo naſad, njeje derje pſchi- hotowan y k kraleſtwu Božemu.

2. Czericz a wabicz dyrbni naſ strach, ſo mózemy ſbože ſhubicz. Zadyn ſ tych tſjoch, hacz runje běchu Božemu kraleſtwu bliſko, njeje nuts ſchoł, dokelz ſu ſebi pſchedolho ſ czelom a ſ kruju radzili. Duž ſhwataj a njekomdz ſo! Ty wesch, ſchto to rěka, na dwórnischco, k blyzbie, k dželenju poſdze pſchinicz. Šchto hakle ma rěkacz, k njebjefkemu herbstwu poſdze pſchinicz!

Duž ſhroble ſhabajmy ſo! Czeſki drje je ſapoczat, ale ſmužitemu ſo poradzi. A ſo ſam pſcherwinicz, pſchi- njeſe ſpoſojenje a wulku mſdu. Hladaj na pſchitla ſwojego Kniesa! Wón tebi pſchiwola: Mój kſcheczijano, ſa minu dži!

Je czeſko czi, ja prjedy du,
Chzu ſwēru pomhacz tebi,
We bitwje, kiz ſam ſapocznu,
Chzu wobrocziez ſo k tebi;
Ski wojak, kiz njevojuje,
Hdyz wyschisci ſam do bitwy dže.

Hamjen.

Modlitwa pomha.

Zodž ſ mjenom „Kornelia” lódzowasche pſches wulke atlantiske morjo. Jako běſche nimale do ſrijedz morja dojela, poſběhnu ſo wulki wichor, kiz pječ dñjow traſesche. Lídzo na lódzi ſebi myſlachu, ſo ſu ſhubjeni. Runje pſchi najwjetſhim njevjedrje, jako ſtraſhne žolny lódz tam a ſem mjetachu, ſo ſetacze kaž ſhnily kruh drjewa, ſachmatachu ſo ſchtryki a plachty na hornim ſezeſorje. Tajka ſchłoda dyrbjesche ſo rucze wotſtronicz: Ale wichor howrjesche ſatraſhne, a na hornym ſezeſor leſcz, ſdashe ſo njeſožna wěz, — ſchtóz by jo ſpýtał, by ſiwiſenje wažil. Zodž- wodžer pſchikafa ſ krotka jenemu hólzej, ſo by horje ſaléſl. Běſche to mlody, ſchwízny pachol, ledy 13 lét starý a jenicki ſyn wudowy, ſotraž bě ſwojemu najlubſchinzej do ſweta hicz dovolila, dokelz mjeſesche ledy ſama ſo najeſcz.

Jako hólz tajku porucznoſez dosta, ſejma ſebi ſwoju čapku, poſladowasche horje na kbnecz ſezeſora a ſaſo dele do ſchumiaſych žolmow, kotrež do lódze praſlachu a ſ mořej ruku ſa nim hrabachu; potom poſlada na lódzwodžerja. Mału ſhwilku wojelkny; duž pak rjekny: Ža bórſy pſchindu! — Wón ſhwatasche do ſwojego komorki. Po někotrych mjeſchinach ſo wróčzi; a něk čołpaſche po ſchtrykowym rěblu horje, rucze a bjes stracha.

Tón muž, kiz je nam tu wěz powjedał, ſtejſeſche delſtach pſchi ſezeſorje a hladasche ſa tym džesjom, hacz ſo jemu hlowa wjer- eſeſche. Njevjedro ſtraſhne ſahadzefche, wichor howrjesche a žolny ſezeſor maczachu; ale naſch hólz wiſasche na rěblu, kaž czeſz na dracze. ſa ſchtróz hodžiny běſche ſaſo delſtach, ſtrowy a čerſtwy a ſmějefche ſo wjeſely. — Bohu budž džak! tamón rjekny; pſchetož jemu běſche wutroba ſe ſtrachom tſchepjetala.

Poſdžischo ſo hólza praſhesche, hacz ſo njeje ſtrachowal? Ow haj! hólz wotmolwi. — Teho dla ſy ſebi tež tu wěz w ko- morzy wobmyſlil, prjedy hacz džesche. Wobmyſlil ſebi njeſkym, hólz wotmolwi, ja chzych ſo modlicz. Pſchetož myſlach ſebi, ſiwiſh tola dele njeſchindžech, duž dyrbich ſo prjedy modlicz. A potom ſo mi njeſtyskaſche a ſo tež njebojach. — Něk praſhesche

ſo tamón, hdje ſy ſo modlicz naſuſny? Hólz wotmolwi: Jako běch hiſhce domach, je mje luba macz to naſuſila. A hdijz do zuſby džeh, napominasche mje k ſtajnej modlitwie, ſo by mje Boh pſched ſtrachotu ſwarnował; a to ſabyčz nochzu.

Macz je jeho ſo modlicz naſuſila! Macz a ſaſo macz? — Ty luby holicz: powjedaſ to naſchim ſerbſkim maczjerjam, ſo blychu ſwoje džeczi naſuſile ſo modlicz, pſchetož tež te dyrbja won do wichora a žolmow ſiwiſenja. Derje temu, kiz móže ſo modlicz!

Kroczenje ſa Jeſušom.

Hloß: Jeſuſa ja njepuschczu —.
Sa Jeſuſom krocziez chzu,
Horzo žadam pſchi nim woflačz;
Wſchak pſchi ſweta ſbbžniku
Radoſcz, mér a troſcht je doſtačz;
Wſchitko, ſchtož mje wobſboža,
Jeſo miloſcz wobradža.

Ja ſym jeho, wón je mój,
Luboſcz naju towařſhuje;
Sa czaſ, wěcznoſez ſwojej ſmój,
O to duſchu bohaczuje!
Pſchetož jeho ſaſlužba
Njebježa mi wotanka.

Šwet by mi był bjes njeſho
Teno hela, czeſnna jama;
Hdyz pak ſ nim tu wodžu ſo,
Schto mje potom tyſchi, tama?
Ja mam njebojo na ſemi,
Khodžu w ſamej ſwetloſci.

Kóždy kſchijz ſo pomjeňſha,
Wón jón ſobu na ſo kladze;
Duž ſo džeržu wodžerja,
Tón mje wjedž po ſwojej radze;
S dowěru ja ſa nim du
K rjeniſhemu pſcheytſu.

Pucze du pſches ſiwiſenje
W jaſných honach, w czeſnnym dole;
Wěm-li pak: wón ſo minu dže,
Stajam wſcho do jeho wole;
To je moja nadžija:
Wón mje wjedže do njebla!

K. A. Fiedler.

Wótczenaſch ma wulku móz.

Sörup je male město w Schleswigſkej. Tam vydlesche ſprawny, bohabojaſny bur, kiz běſche tež ſměrž a jednař. Schtóz mjeſeſche wo wžy někajku ſkóržbu, dyrbjesche ſo njej najeprjedy ſměrzej, ſo by tón, jeſi móžno, tu wěz ſo dobrym wujednał. Žunu pſchinidžeschtaj dwaj ſuſzodaj pſched jeho ſud, kiz mjeſchtaj ſkóržbu, kotrež by, kaž móžesche ſo do prědka ſpōſnacz, jara doſho trała a ſa kotrež by ſo wjazy pjenjes ſwidawało, hacz bě winoſta. Teho dla phtasche jeju ſměrž ſo dobrym ſjednačz a napominasche jeju ſo wutrobnymi ſlowami, ale wſchitko běſche podarmo; wonaj wostaschtaſtaj ſtwjerdnjenaj. To temu burej do hlowy njechasche. — Po někotrych dñjach da jeju ſaſo ſawolacz. A jako hromadže ſedzachu, a wonaj čakaschtaj, ſo budže ſměrž wo ſkóržbe rěczeſz poczeſcz, dha wón džesche: Lubaj pſcheczeſej a ſuſzodaj! Naschi wótzojo

wuśpiewachu, předtý hacž wažny ſkutk ſapocžinachu, nutný wótcze-
nasch. My chzemy tež tak činicž. A na to ſežahný ſebi čzapku
a ſtyknýwſchi ruzh po modlesche: „Wótcze nasch, kiž hy w njebežach,
kwięczené budž twoje mjeno!“ — A wonaj ſobu praſeschtaj
hacž k ſlowam: „Wodaj nam naſche winy, jako my wodawamy
naſhim winikam“, a hacž do „Hamien“. — „Nó, fuſzodaj“,
džesche nětko bur, „chzetaj dha hishcze ſkoržicž?“ wobaj khwili
wotmijeskychtaj, potom džesche jedyn: „Ta chzu mér činicž!“ a
druhi: „Ta tež!“ a ſawdaſhtaj ſebi ruzh a běſchtaj ſjednanaj. —
Schtó je jeju ſjednał, bur w Sörupje, abo wótczenasch?

Smilna wutroba namaka ſmilene.

Powjedańčko ſe ſtareje franzowskeje wójny.

I.

W holi.

Popołdnjo běſche a ſlóncežko ſtejesche hishcze khetro wyſoko
na njebju. W holi kniežeſche tužny powětr a ſwata cziſhina;
žadyn liſczik ſo ani njehibny. Mjelčo ſedzesche tež ptacžina na
haložach a w kiečinje, jeno druhdy klapasche dypak abo knóſko-
taſche ſpěſhna wjewjerczka.

Tajku cziſhiniu pſcheterze wjeſele hwisbanje małego pachoła,
jednacze abo dwanaczeſetneho, kiž po ſchczęſzy pſches holu džesche.
Hdžez nimo pſchińdze, hladachu ptacžata ſe ſwojich khowankow a
načzahowachu ſchije, ale dokelž ſo pachol wo nje njestarasche, ale
cziſche ſwoju drohu dale džesche, wostachu ſměrom ſedzo, tylnychu
hloježku ſaſo pod kſhidleſhko a drémachu dale. Wjewjerczki
kunyku ſo rychle hacž na wjerſhki ſchtomow, hdžez ſo jim holiczeſ
blížeſche; tola njetrjebachu ſo bojecž, pſchetož porědko ſo wóczko
k nim wobroczi. Spěſhniye poſractowasche dale pſches ſeleny moch
a piſany wrjóſ a pothili ſo jeno, hdžez prawje rjanu czeřwenu
truskalzu mjes ſelenym liſczom pſchi ſchęſzy pſtny. Tu ſebi
wuschežipny a derje jemu ſłodzeſche. Wo druhe ſo njestarasche,
tež niž wo rjane mjetele, kiž tam a ſem na ſlóncežnych bleczach
po piſanyh kweſtach ſlétowachu.

Běſche to pěkný holiczeſ, na ſwoju starobu ſkerje wulki hacž
mały, mějſche rjane, pſcheczelne, lubosne woblicžo, dolhe brune
wloſhy, a czémne jeho wóczko ſwéczeſche ſo kaž kryſtall. Teho
draſta běſche doſcz jednora: koſchla, jaſa a rubjane kholowy, to
běſche zyla jeho pſcha. Won njebě zyle ſam; ſylny, hrénjowulki
pož jeho pſchewodzeſche. Rjany drje tón njeběſche: cžorne trundlate
wloſhy wižachu jemu wokoło hlowy a zyloho žiwota; ale mudry
a ſwérny běſche, pſchetož hdžez ſo w holi něſhto piſny, dha na-
ſtajesche wuschi, poſluchasche a hladasche na ſwojeho kniesa, jako
budžiſche prajicž chzyl: „Kedžbuj a hladaj ſo!“ — ale hdžez potom
pſtny, ſo jimaj ničeho straschnego njehroſy, wjiesche ſo wopuſchu
a běſeſche pödla ſwojeho kniesa ſpěſhniye dale.

Tak běſche ſo jimaj wulki kruch pucža miňl, jako ſ daloka
něſhto wutle ſaklinča, ſchtož ſo po khwili ſ hronami wopſjeto-
wasche. Pož načzahowasche wuschi, holiczeſ poſasta a poſluchasche.
Khwili běſche ſměrom, potom paſ ſlinczeſche ſaſo kaž daloke, czežke
hrimanje, ſ wjeczorneje ſtronu leſha. Pož mórczeſche.

„Hlupý khadla!“ rjekny holiczeſ, „ſchto budže? daloke hri-
manje; duž ſo njeboj, Blawko! rucže poběž! nan na naju wěſcze
hizom czaſa.“

Holiczeſ džesche dale a pož poſluchajne ſlédowasche. Dyſ a
dyſ paſ tola ſaſo poſasta a poſluchasche, tamny hrimat ſo jemu
na žane waschnje njeſpodobasche, jeho młody knies paſ teho dale
kedžbu njemějſche.

S leſha pſchicžahný nětko něfajke ſylny wonjenje, a pachol jo
ſ wulkej radoſču do ſo ſrēbasche. „Hej, Blawko!“ džesche won,

, ja cžuju hizom wuhelz; nětko bórſy ſ nanej pſchińdžemoj. Spěſhniye,
Blawko, ſpěſhniye!“

Rychle ſtupaſchtaj dale a ſa někotre mjeñſchinu pſchińdžeschtaj
na ſwětlinu, hdžez běſchtaj dwaſ wuhelzaj natwarjenaj, ſ kotrejuž
ſo kurjesche. Pödla ſtejſche wulki, ſylny, ſcheroſko ramjenith muž,
pſched ſotrymž mohl ſnadno ſo nělotry naboječ, njebhylili wjedžał,
ſo je to wuhler. Teho draſta a woblicžo běſchtej čornej wot wuhla
a kura a w ruzh džeržesche ſylny ſochor. Pož ſaſhczowſky
ſ radoſču a holiczeſ ſawola wjeſele: „Pomhaj Bóh, nanko! ja tu
buch! a wjele dobreho wot maczerje, a wona wſchitko derje
wobſtara!“

Wuhler, hdžez hlob ſwojeho ſyna ſkyczeſche a ſchzowſkanje
pſa, puſchci ſwój ſochor a wotmolwi ſ tolſtym hloſhom: „Derje,
derje, mój ſyna, ſo tu ſaſo ſy! Ty móžech mi hnydom wjecžer
pſchihotowacž; ja runje wot wuhelza woteńč njebožu. Sadželaj
woheń a pſchihrej pſchipoldniſchu poliſku tam w tym hornzu; ta
namaj ſ wjecžeri doſahnje. Nimaſch mi dale ničo wo maczeri
prajicž?“

„Haj, nanko“, wotmolwi holiczeſ. „Wežera běſche ſle domach.
Wojazy běchu do wžy pſchischli a bjerichu, hdžez něſchtu běſche.
Tež ſ nam běchu ſo namakali a chzchu měcz pjeniſy, jescz a
picz. Macz budžiſche jim tež dacž dyrbjal, hacž runjež běſche jim
runu wěrnoſč prajila, ſo ſu paduſchi a rubježnižy a žani ſprawni
wojazy; ale w tym pſchińdze jedyn wjerſki wjſchf a tón do
tých ſlepzow tola taſ ſ teſzakom pjerjeſche, ſo wſchitzu ſ durjam
čzélachu, a koſiž durje njenamaſachu, czi ſ woknom wuſkocžichu.“

„Schkoda, ſchkoda, ſo njeſzhy domach był!“ wotmolwi nan.
„Alle taſ dha ſu do naſcheje wjerſki pſchischli, kiž tola taſ ſ boka
leži! a kajzy dha ſu byli? Njeje czi macz to prajila?“

„O haj, bayerszy ſu byli“, wotmolwi Jan. „Hrubý, njeſmaný
lud, prajesche macz! Alle tón wjſchf je jich derje pſchikrył; jeho
teſzak je jeno pſchetož taſ wotſtowal na jich ſcheroſich kribjetach,
a ſa hodžinu ſu wſchitzu ſe wžy byli.“

„Taſ, nó to je derje! — Alle nětk ſtaj naju poliſku ſ woh-
njej; ſa hodžinu mam ſwajatok. Duž bayerszy ſu byli; nó czaſaſe, ſe
czaſaſe, ja drje teho abo tamneho hishcze nađenidu, ale to božemje
njebudze — nó, nó!“

Jan ſ Blawkom woteńdze, a wuhler ničo dale njeprajesche,
ale ſběhny ſwój ſochor kaž lohki ſkyschli, a jeho wocži ſo džiwje
ſwéczeſtej. — woprawdze, bayerszy móžachu wo ſbožu prajicž, ſo
tehdyn ſu wſchitzu ſe wžy byli.

S maleje khežki, kotruž běſche ſebi ſ dorow a ſochorow na-
twaril, wſa Jan hornz ſ poliſku a pſchistaji jón ſ wohnjej. Sa
pol hodžinu běſche nan hotowy, połoži ſwój ſochor do boka,
džesche ſo bliskej hrjebicžy, wucžiſci ſebi ruzh a woblicžo a taſ
ſydný ſo na ſawku do khežki. Tam pſchinjeſe Jan pſchihreſtu
poliſku, kotruž nan do drjewjaneje ſchlicžli wukidny, a koſraž
jimaj derje ſłodzeſche; ſbytſ paſ doſta Blawko. Po wjecžeri dy-
bjesche Jan hishcze wſchelle dopowjedač, tola paſ wjele wjaſy
njewjedžeſche.

Mjes tym ſo ſlónzo khowasche a wjecžornu wětr ſchepasche
ſi liſczom na haloſach. — Jan poſluchasche nutrniye na něſhto a
potom rjekny: „Nano, njeſlyſhicze ničo?“

„Né, ja ničo njeſlyſchku“, džesche nan, „hacž wěſiſ w ha-
loſach.“

„Né, to ja njeměnju“, džesche Jan; poſladaſ jeno na Blawka,
tón tež ſkyschi.“

Pož bě ſwój cžrjop wulſal a cžuchasche nětk ſ noſom do
powětra, mějſche prawu prěnu nohu poſběhnjenu a poſluchasche
do teho boka, ſ kotrehož wětr duijesche.

„Nó, ſchtoha mataj?“ woprascha ſo wuhler, „ja tola ničo

nježlyšču, hacž scheptanje liseža na schtomach a spěw drósný, kž tamle žwój wjecžorný khérlsrušč sanoschuje."

"Nježlyščich dha te daloke, daloke hrimanje?" praschesche žo Žan. Blawč a ja žlyščachmoj je dužy žem hižom, ale dokelž potom pschedsta, dha nježlym nicžo wo nim spomnil. Majprjedy ſebi myſlach, ſo je njevjetro, ale to drje ſhm ſo tola molil."

"Ja nicžo nježlyšču", džesche ſažo wuhleř, po tym ſo běſche khwilu poſluchal; "twoje žlyščenje je wótrishe hacž moje! — Tola nětko — běſche mi ſkoro kaž — haj, haj — wěſch th ſchto, Žano, na Dubrawje naſferscho drjewo puſhczeja!"

"Ně, nano, ně, to bycž nježlyšču", ſnapſchecžiwi hólčez, "pschedtož Dubrawa leži tam, a tamne wutle ſhyczenje pſchińdže runje ſ napſchecžiweje ſtroný. Naſferscho drje je njevjetro, wſchak běſche dženſa doſč horzo."

Wuhleř tſchaſeſche ſ hlowu. "Hrimanje?" džesche wón. "Ně, to njevjetru; pſchetož njebo je cžiſte a jažne, tež by wětſif wótrischo dul. Cžiſche — nětko mi tola běſche, kaž bých něſhto ſažlyſchal! Njevjetro! nô, móžno by bylo, chzu na měſče wohladacž!"

Wón wudrapa ſ ruku dólček do ſemje, lehný ſo, tak dolhi hacž běſche, na ſemju, tak ſo ſ wuchom na dólček pſchińdže. Žan džiwajo pſchihladowasche.

"Byle prawje", džesche wuhleř po krótkim poſluchanju. Spytaſtaj to tež, Žano, dha hnydom wjazh žlyščich!"

Žan cžinjeſche kaž nan a pſchitlóči wuchu do jamki. Sjawné ſpodžiwanje woſnamjenjeſche ſo na jeho woblicžu. "Nětk žlyšču wjele jažniſcho", džesche wón, "ſemja ſo woprawdže tſchaſe! Božo mój, ſchto to tola je, nanko!"

"Schto budže hewař, hacž bitwa tamnu ſtronu leža!" wotmolwi nan, "a wutle hrimanje naſtawa pſches kanony. Hdyž macž jutſje žem pſchińdže, pſchinjeſche naſferscho wjele nowinkow. A twoji bayersky ſu wěſče tež pódla!"

"Nanko, chzemoj tam dónčž!" ſawoła Žan a poſkocži; "Chzyl ſa žiwenje rad bitwu wohladacž! níž, nanko?"

"Njebudž džiwny, hóleže!" wotmolwi wuhleř. "Měniſch dha, ſo je bitwichežo tak bliſko, ſo mohoj tam ſa hodžinu pſchińcž? je to ſ najmjeñſhemu pječž hodžinow pucža daloko, a bórſh ſměje hara kónz, pſchetož cžmicžka naſtawa a w nožy ſo njebiju, woſebje hdyž měſacžk nježwěči."

"Alle, nanko", wobkruežowasche hólčez, "ja žlyšču holk pſchetož hiſhčež zyle jažnje a Blawč tež."

"Haj wſchak, kaž dolho je trochu ſwětlo", wotmolwi nan, "ale cžakaj jeno hodžinu, dha nicžo wjazy nježlyščich!"

A nan mějeſche prawje. Hrom woſmekowaſche dale a bóle. Žan cžižný ſo na ſemju, ſo by poſluchal, ale wſchak bě a woſta ſměrom.

"Wěſch th ſchto", ſapocža nětk wuhleř, "bitwa ma kónz, ale je-li cži tak wjele na tym ležane, ſo by bitwichežo wohladal, wſchak měžemoj tam jutſje rano dónčž. Alle ſ temu dyrbis̄ ſahe na nohomoj bycž a duž je lěpje, ſo bórſh lehnyč džesč."

"Haj, nanko!" rjeſtaj Žan jara mježely, "ale wý mje tola rano w prawym čaſku ſawołacže?"

"Rano ſe ſwitanjom", wotmolwi nan, a ſa poł hodžiny běſchtaj wobaj w nojtwerdſchim ſpanju. Blawč pač, kž běſche ſo do durjow lehnyč, jeju ſchtyrinohath stražnik, jeno drēmasche.

(Pſchichodnje dale.)

Stary Flattich.

¶ staremu Flattichej, pobožnemu württembergſkemu duchownemu, pſchichodnje junu bohaty ſchubert žwojeho mlodeho ſhma do wucžby a ſ wozžehnjenju. Žako běſche nan ſe starym fararjom ſam, ſkor-

jeſche temu žwoju nuſu a džesche: "Mój ſhm je zyle ſažakly a ſtwjerdnjeny člowjek. Wſcha wucžba, wſchitko napominanje a khostanje běſche hacž dotal podarmo. Šzym teho khlopza ſ dobremu napominal, ſhm jeho bil, ſ hloodom khostal, pſched ludžimi po haňbował, ale nicžo njeje pomhalo. Nětko praschesche ſo Flattich, hacž njeje nicžo druhe ſpytal. Tón nan wotmolwi: Ja ſhm jeho pſchi wodže a žuchim khlebj ſawrjeſ junu dwaj dnjej ſa ſobu. Šymu je dyrbjal mręčž, tón ſly khlopz". Hiſhčež zyle dolhi rynk tajſich poſpystowaných ſredkov ſwupowjedowa tón ſchubert. Skónčnje woprascha ſo ſarař, hacž je tež žwěru ſa žwojeho ſhma a ſ nim ſo modlit. Šchubert wuſna, to nježlym hiſhčež cžinil. "Hdyž njeſce ſe tón ſredk hiſhčež nałożili", wotmolwi na to Flattich, "dha ſo nježlym, ſo bě wſchitka na hólzowu kožu ſložena próza podarmo." Flattich wobkhowa to džecžo pſchi ſebi, nałożowasche žwój ſredk, a hlař, tón pomhaſche. Š teho ſažakleho člowjeka bu dobrý, pilný a dželawý muž, kž je ſ woſebitým žohnowanym ſa žwojich ſobucžlowjekow ſkutkował.

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Nježelu 19. junija ſměje ſo, kaž ſhm hižom woſjetwili, ſerbſke ſemſchenje w kſtižnej zyrki w Draždjanach.

— Nježelu 26. junija budže Budyske povožne Gustav-Aldolſſke towarzſtvo žwój lětny ſwiedzeň w Klukſchii žwyczicž. Lubi ſſerbia ſ wokolnoſče, hotujče ſo w prawym čaſku na ſwiedzeň!

— Hdyž kóždy džen ſtýſkniwje ſ nježlym hladamý, hacž Bóh luby ſnjeſ njebudže naſche modlitwy wuſhlyſchež a nam deſchczik dacž, dyrbimy ſo tež troſhtowacž, ſo je w druhich krajinach hiſhčež hórje. Pola Stargarta na wſchě tſi nježele ſchepka deſchczika padnyla njeje. Maletna rožka hinje džen wote dnja. Š Meklenburgſke pſchu: Žutrowe žně ſu ſnicžene a hdyž bórſh deſchczik njeſchińdže, njebudže ſ rožkowymi žnemi hinaſ. Wſchitke pſcheroſow na ſukach ſu wuſhle. Š krajinu pola Brigniž pſchińdže powjeſcž: Žow je žuchota, kaž lěta dolho byla njeje. Rožki maja ſrudny napohlad. Š Neuſchecžinſkeho woſkřeſha píſhaja: Woſt kózka haprleje ſo tudy ſchepki deſchczika pſchichlo njeje a ſemja je kaž wuſhmalena. Džecžel ſhneje. A temu pſchińdu hiſhčež názne ſmierski po wulkej horzocže, kž je wodnjo byla. Šrudne to powjeſcž. Bóh chzyl ſo dale miloſciwje bórſh nad nami ſmilicž.

— Hdyž je tole lěto tak žuché, běſche pſched 100 lětami to lěto jara mofre a runje w tym tydženju wulka woda we Lužizh wot 13.—17. junija 1804. Wulka woda je tehdom wjele ſchody načiniła. Moſth buču potorháne. W Budyschinje je woda na Židowje 22 twarjenjow ſobu storhnyla a jedyn mlyn ſe 16 ſhodami. Pſchi ſtarym hospitalu ſhwjateho ducha je dženža hiſhčež woſnamjenje, kaf wuſhlo je woda poſtupowała. W ſaganje je ſo zyle mlyn ſobu storhnyl a mlynk, kž ſ nuſu žiwenje wulhowa, dyrbis̄ ſahe poſchelamane, kaf jeho žona a 5 džeeži we wodze kónz wſchaku. Na moſče w ſaganje je 42 ludži wo žiwenje pſchichlo. W ſaganskim woſkřeſhu ſe 42 ludži. 14. junij 1880 dopomina na wulke pſchelamane mróčzelow, kotrež ſebi w pruskej Lužizh 70 woporow žadafše; w ſakſkej Lužizh 63 člowjekow w žolmach ſmicerž namaka. 231 twarjenjow bu ſnicženych, 6 80 wobſchodženych. Schkoda wucžinjeſche něhdže $1\frac{1}{2}$ millijona hriwnow.

K rozpoſminanju.

Tak dožho hač duša ſe troſta w swětnych wěcach pyta, dha žaneho měra njezměje.